

סבתא מוריה היא הסבתא של ימי ילדותי. בעיקר זכורה
היא לי מהשנים שהייתי בגיל בית-הספר היסודי.
מעלות רבות היו לה לסבתא: קודם כל סבתא שדוברת
עברית. אף לאחת מחברותי לא היתה סבתא שמדברת
עברית ועוד בשפה צחה וברורה כל-כך.
היתה נמוכת קומה. לנו הילדים היתה זו גאוה שהשגנו
אותה בגובה ו"אנחנו כבר גדולים".
לפלא גדול היתה בעינינו העובדה שרק שן אחת לה
בפיה. (סבתא התעקשה שלא לשים בפיה שיניים תותבות).
סיפרנו זאת לחברינו הילדים בהשתאות.
אך מעל לכל היו — הספרים! ספרים בצריך הקטן,
ובספרים — עולם ומלואו...
עוד שמור באפי ריחו המיוחד של הצריך שלה, אליו היינו
באים בשבתות לעתים קרובות.
זכור לי מטבחון זעיר ופרוזדור קטן המוליך אל העיקר —
חדר מלא ספרים וספה בצידו עליה היינו משתרעים,
יושבים וקוראים בספרים.
סבתא היתה גם המקור העיקרי לספריה הפרטית שלנו.
שתי כונניות העץ שבביתנו היו מלאות בספרים וכרכים,
יקרי המציאות בימים ההם, רובם מתנותיה.
הספרים האלה היוו חלק חשוב בעיצוב העולם הרוחני
שלנו, הבנות, נכדותיה.

מ י ק ה

כאשר אני רוצה לספר על סבתא, לתאר אותה קצת, נובר
אני באוצר המלים ואיני מוצא שום תואר או כינוי המיוחד